

DŮM RODU SAFÍRŮ

MARISSA
MEYEROVÁ

Přeložila Jana Zejmanová

COO
BOO

Dům rodu Safírů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Marissa Meyerová
Dům rodu Safírů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DŮM RODU SAFÍRŮ

MARISSA MEYEROVÁ

COO
BOO

PRO ERIN ARMSTRONGOVOU

Doufám, že máš ráda duchařské historky.

BESTIÁŘ

Poznámka autorky: *Ačkoli jsou tyto tvorové inspirováni tradičním francouzským folklórem, v mnoha případech jsem si dovolila určité odchylky.*

Cheval Mallet

Nádherný přízračný kůň s planoucíma očima. S oblibou nechává na svém hřbetu svézt unavené poutníky, aby je následně shodil z útesu.

Croque-Mitaine

Doslova „křupavé palčáky“. Humanoidní tvor, který rád okusuje prsty zlobivých dětí, ale jen těch, které si to opravdu zaslouží.

Feu Follet

*Bludička. Kulička vznášejícího se světla. Velmi hezká, dokud vás ne-
očaruje a nepřivede do záhuby. Vlastně ne... i tehdy je pořád hezká.*

Lou Carcolh

Stvoření s obrovskou hlemýžďí ulitou, spoustou chapadel a ústy plnými ostrých špičatých zubů. Běžně obývá šeré jeskyně, ale klidně se spokojí i s tmavým šatníkem.

Lutin

Malý šotek, který buď pomáhá, nebo škodí. Hrozně ho baví zamotávat spícím lidem vlasy. Ale koho by to nebavilo?

Matagot

Zvířecí duch, který na sebe nejčastěji bere podobu černé kočky. Přináší buď blahobyt, nebo neštěstí podle toho, jak se s ním zachází, nebo jak zlomyslnou má v daný den náladu.

Salamandr

Obojživelník podobný ještěrce, který je stejně drzý jako slizký. Většina z nich nedělá nic zvláštního. Někteří umí chrlit oheň.

Tarasque

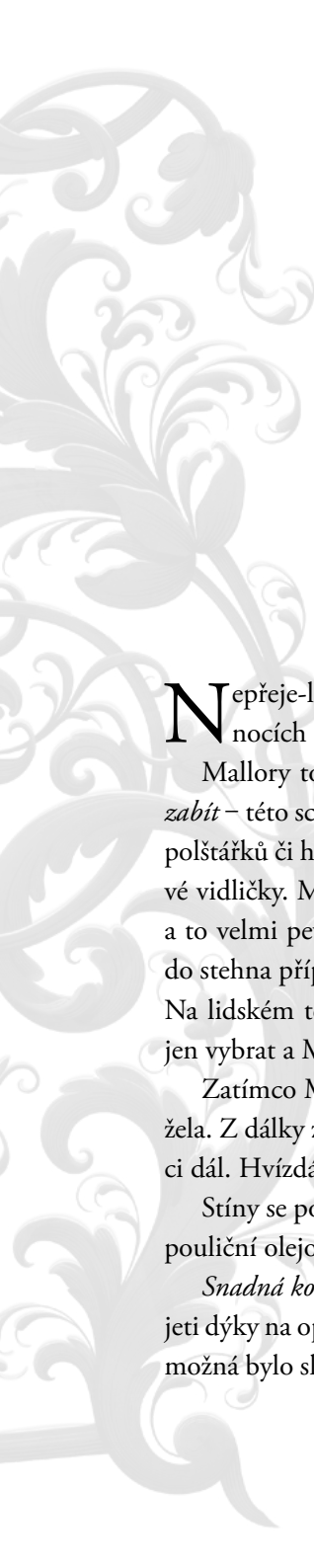
Zčásti drak, zčásti had a zčásti krokodýl s hlavou lva a s želvím krunýřem na zádech. V této knize se vlastně ani žádný tarasque neobjevuje, a to hlavně proto, že si autorka myslela, že by jej nedokázala dobře popsat, aby jí čtenáři uvěřili, že si to jen nevymýšlí. Přesto je to celkem zajímavá příšera.

Peluda

Další podivná kombinace tvorů v jednom, s hlavou hada na dikobrazím těle, pokrytém dlouhou zelenou srstí a jedovatými bodlinami. Často se mu připisují záplavy, požáry, neúroda a všechny myslitelné přírodní pohromy.

Voirloup

Chlupatý, uslintaný, vlkodlaku podobný tvor, který se bojí ohně a je alergický na stříbro. Vzniká, když člověk zaprodá duši démonovi výměnou za sedm hříšných potěšení. (Což může znít lákavě, pokud si odmyslíte tu část s chlupy a slintáním. Myslete na svou důstojnost.)

KAPITOLA I.

Nepřeje-li si mladá dáma, aby ji zavraždili, neměla by se po nocích stýkat s cizinci v temných uličkách.

Mallory to dobře věděla. Byla odbornicí na to, *jak se nenechat zabít* – této schopnosti si cenila mnohem víc než například vyšívání polštářků či hraní stupnic na spinetu nebo správného držení salátové vidličky. Mallory uměla držet salátovou vidličku, děkuji pěkně, a to velmi pevně, když ji bylo potřeba zabodnout hodně hluboko do stehna případného útočníka. Nebo do jeho oka. Nebo do krku. Na lidském těle se nacházela spousta zranitelných míst. Stačilo si jen vybrat a Mallory si nekladla žádné meze.

Zatímco Mallory čekala, urovnala si desky se skicami, které držela. Z dálky zaslechla ržání koně. Zaskřípání kočárových kol o ulici dál. Hvízdání netopýrů někde nad sebou.

Stíny se po ní natahovaly, ale ona se držela v kruhu světla jediné pouliční olejové lampy, aby ji klienti dobře viděli.

Snadná kořist, zašeptal hlas v její hlavě a Mallory sáhla po rukojeti dýky na opasku u boku. Schovat si ji do boty nebo pod sukně by možná bylo slušnější, ale jestli na ni někdo zaútočí, nechtěla ztrácet

čas tím, že ji bude lovit zpod čtyř vrstev látky. Měla by snad svého útočníka požádat, aby měl laskavé strpení, než vytáhne zbraň?

Na dláždění zacvakaly podrážky bot a kolem prošli dva muži. Mallory se napřímila v očekávání svých klientů. Jeden z mužů byl oděný celý v černém, zatímco ten druhý měl na sobě snad všechny barvy světa. Obezřetně je pozorovala, když kolem ní procházeli, ale oni se jen dotkli okrajů pomyslných klobouků v pozdravu a zmizeli do noci.

Mallory vydechla a podívala se na hodinky. Netrpělivě podupávala nohou.

Konečně se ze stínů protkaných ostrůvky měsíčního světla na opačné straně ulice vynořily další dvě postavy. Mallory si je prohlížela, když dokráčely tam, kam sahalo světlo lampy. První z nich byl zavalitý muž světlé pleti a široký v ramenou. Na hlavě mu seděl elegantní kuželovitý klobouk a hrdlo mu zdobilo fiží. Buďto byl členem vysoké společnosti, nebo si na něj hrál v naději, že do ní časem získá přístup.

Společníci mu dělala drobná dívka v neforemném rouchu, jehož lem táhla za sebou a na něž se jí lepila špína z ulice. Vlasy měla ostříhané téměř dohola, aby vyniklo jemné tetování v podobě luku a šípu nad jejím levým uchem.

Mallory překvapeně povytáhla obočí. Na prohlídkách potkávala hodně zajímavých osob. Učence, kteří ji zasypávali zvědavými otázkami ohledně historie panství a současných politických vazeb rodu Safírů. (Mallory si naštěstí dokázala vždy pohotově něco vymyslet, protože upřímně řečeno, jak by to všechno mohla vědět?) Existovali lidé, které zajímalo úplně všechno, co mělo něco společného s duchy a okultismem – ani ne tak protože to bylo podivné či zakázané, ale čistě protože to bylo tak fascinující. Zvědavce, kteří hledali vzrušení, aby pak mohli svým přátelům z mokré čtvrti líčit, že přežili návštěvu domu Safírů. A pak tady byli romantici. Dámy připravené omdlít a nápadníci připravení je v přehnaných projevech rytířství „zachránit“.

Ale Tyrrova kněžka? Tak to byla novinka.

„Vítejte, kněžko,“ oslovila ji Mallory. „Jste daleko od chrámu.“

Dívka se plaše zasmála. „Já jsem teprve novicka. Slib složím až příští týden.“

„Má sestra se rozhodla zasvětit svůj život službě bohům,“ odtušil muž suše. „Nechápu proč.“

Dívka se nepřestávala usmívat, ale její výraz prozrazoval podráždění. „Protože nedokážete pochopit nikoho, komu záleží na něčem jiném než na sobě.“

Muž pokrčil rameny.

Mallory si musela s neochotou přiznat, že s ním částečně souhlasí. Víra v sedm bohů se po pádu bariéry před téměř dvaceti lety stala mezi smetánkou oblíbenou kratochvílí – jí to však nic neříkalo. A co se týkalo bohů, tak těm teď podle všeho na lidech nezáleželo o nic víc, než když je od nich ještě dělila bariéra.

„Prohlídka začíná tady, vidíte?“ zeptal se muž.

„Myslíte prohlídku domu Safírů?“ ujistila se Mallory. „Plnou mučení a čtvrcení? Ano, tak to jste tady správně. Obvykle se nám tady scházejí různí bezbožníci a vyvrhelové, ale vy dva vypadáte tak... úctyhodně.“

Mužovi zacukalo ve tváři, očividně si nebyl jistý, jestli jim lichotí, nebo je právě urazila.

„Pak musíte být Sofie a Louis Dumasovi,“ řekla Mallory a přehodila si desky do druhé ruky. „Co vás sem dnes večer přivádí?“

„Cítil jsem jako svou povinnost ukázat sestře kousek světa, než ji zavrou do chrámu a už ji nikdy nepustí ven,“ odpověděl Louis.

„Kněžky nejsou *vězni*, Louisi,“ pokárala ho Sofie. „Také hodně cestují. Jednou z mých hlavních povinností bude navštěvovat města a dohlížet na uzavírání smluv a mírová jednání, účastnit se obřadních honů, žehnat zbraním našich slavných...“

„Ano, ano, jak vzrušující život povedeš,“ skočil jí do řeči Louis a střelil po Mallory pohledem, který říkal: *Už chápete, co myslím?*

„Tohle je naše poslední noc v Morantu. Nechali jsme si předpovědět budoucnost od zvláštní čarodějky na Rue Tilance a ta nám doporučila, abychom se zúčastnili této prohlídky, než odjedeme. Velice vychvalovala průvodce.“

Mallory se pousmála. Ta zvláštní čarodějka byla její starší sestra.

„Vynasnažím se nezklamat vás,“ pronesla suše.

„Měla v obchodě nesmírně zajímavé zboží,“ poznamenala Sofie roztržitě a prohlížela si železnou bránu, která se tyčila nad ulici. „Louis si koupil nefalšovanou božskou relikvii – jedno z Wyrditi-
ných zlatých per. Příští rok mu prý určitě přinese štěstí.“

„Tak to je rozhodně velká vzácnost,“ přitakala Mallory a předstírala, že to na ni udělalo dojem. „Kolik jste za ni zaplatil?“

Louis se nadmul jako páv. „Pouhých dvanáct lysů.“

„Dobrá koupě.“ Mallory od něj odvrátila tvář, aby neviděl její spokojený úsměv. Tak to rozhodně stálo za tu práci a zlatý alobel, nad nímž Anaïs strávila celé hodiny, než přišla na to, jak jej použít na to zatracené vraní peří.

Vytáhla z kapsy u sukně hodinky. Její poslední návštěvník, monsieur Badeaux, měl rozhodně zpoždění. „Počkáme ještě na jednoho džentlmena, než začneme.“

„Zmínila jste bezbožníky,“ řekl monsieur Dumas pobaveně. „Umím si představit, že tato prohlídka láká mnoho odpudivých lidí.“

„Občas ano,“ souhlasila Mallory. „Ale vy jste tu přece taky, že?“

Louis se zamračil. „To ano, ale takhle jsem to nemyslel.“

„Většina lidí, když je požádáte, aby si představili vlastní vraždu, vám řekne, že by je zabil nějaký cizí člověk. Někde v tmavé uličce. Nečekaně. Ale prostudujete dost vražd a zjistíte, že mnohem častěji se oběť a vrah znali. Někdy dokonce velmi důvěrně. Obvykle je vrahem manžel, ale...“ dramaticky si povzdechla, „... ani vražda mezi sourozenci není ničím neobvyklým.“

Sofie zmateně svažila obočí, jako by neměla ponětí, proč jim Mallory něco takového povídá, ale její bratr si dotčeně odfrkl. Než

se však mohl začít hájit, že on rozhodně nemá v úmyslu nikoho zabít (netvrdí to koneckonců všichni?), Mallory nastavila dlaň.

„Když už musíme čekat, tak cena prohlídky je šest galetů za každého. Platí se předem.“

„Šest galetů?“ ohradil se Louis. „Ta věštkyně nám ale řekla, že...“

Sofie ho ostře dloubala do žeber, aby zmlkl. Louis s tichým rep-táním vylovil z peněženky mince a zaplatil.

„Báječné,“ prohlásila Mallory a schovala si peníze. „Jelikož má náš poslední společník zpoždění, asi začneme bez něj.“

Mile se usmála a obrátila se k panství, které se ve stínech rýsovalo jako skrčená příšera, jen lehce nasvícená zbytkem světla z pouliční lampy a stříbrným svitem přibývajícího měsíce.

Řetězy na bráně klamaly. Vypadaly pevně a zlověstně, celé železné a rezivé, a jediný pohled na ně obvykle stačil odradit náhodné zvědavce od nedovoleného vniknutí na opuštěný pozemek. Ale kdyby se někdo podíval opravdu zblízka, zjistil by, že je visací zámek na řetězu rozbitý a že je tomu tak už nějakou dobu.

S čímž neměla Mallory absolutně nic společného. Čestné slovo.

„Není to... *protizákonné* být tady?“ zeptala se Sofie, když Mallory odvinula chřestící řetěz.

„Bez obav. Návštěvníky tady provádím zcela běžně,“ předstírala sebejistotu Mallory.

Sofie se dál neptala.

Když Mallory zatlačila na bránu, aby ji otevřela a protáhla se dovnitř, panty zaskřípaly. Louis se zatvářil kysele, když mu mechem porostlý kov zanechal na oděvu šmouhy. Sofii šmouhy na rouchu zjevně nevadily.

Rovný chodník je vedl zahradou k domu, ale Mallory nespěchala a nechala návštěvníky, aby si prohlédli vyschlé fontány, rozpadající se zdi a konečně i panství před nimi. Dům byl úzký, ale vysoký, pyšnil se třemi podlažími a podkrovím, kde se nacházely převážně

pokoje pro služebnictvo. Celý exteriér tvořil výhradně bílý vápenec, ale průčelí domu za ty desítky let už téměř zmizelo pod nánosem sazí, špíny a popínavého břecťanu a vistárie.

Mozaiková okna, tolik populární v minulém století, byla nyní buď špinavá, nebo rozbitá, případně obojí. Do masivních vchodových dveří – klenutého průchodu z tmavého dubu – byly vyřezány reliéfy démonicky vyhlížejících kančích hlav. Jak příhodné uvítání v domě nechvalně proslulém tak ohavnou minulostí, pomyslela si Mallory.

„Začneme,“ pronesla Mallory, kráčející pozadu po dlážděném chodníku. „Co víte o monsieur Le Bleuovi?“

Louis chvíli váhal a pak odpověděl: „Zabíjel lidi.“

„Ženy,“ dodala Sofie hlasem ztišeným posvátnou bázní. „Zabil své manželky.“

Mallory si zastrčila desky pod paži a začala odříkávat:

„Jmenoval se hrabě Bastien Safír, ale dnes je známý spíše pod svým přízviskem: monsieur Le Bleu, protože jeho vlasy a vous byly tak černé, až v určitém světle vypadaly téměř modré.“

Odmlčela se a dopřála návštěvníkům pohled na zaplevelené záhony, v nichž si člověk jen stěží dokázal představit pečlivě zastřižené keříky zimostrázů a jasně zbarvené muškáty, které na nich kdysi musely růst.

„Narodil se ve venkovském sídle své rodiny u městečka Comorre ležícího více než šedesát kilometrů severozápadně odsud. Neměl žádné sourozence a stal se tak jediným dědicem vinařství svých rodičů. Po celé generace byl Komorský Rubín z vinic Safírovy rodiny nejžádanějším a nejdražším vínem na trhu. Díky přidání brandy lze toto víno uchovávat po celé roky i celá desetiletí a mnozí tvrdí, že se chuť vína s lety ještě zlepšuje. To z něj učinilo obzvlášť žádané zboží u kupců obchodujících s tak dalekými zeměmi, jako jsou například Isbren či Gai-Yin, kde mezi šlechtou patří k nesmírně cenné komoditě. Nejspíš taky není na škodu, že se díky té dávce alkoholu navíc rychleji opijete.“

Došli ke vchodu do domu. Mallory vystoupala po schodech. „Ale Bastiena život na venkově nudil a tak, když mu bylo jedna-
dvacet, koupil tento pozemek v srdci Morantu a nechal na něm
zbudovat panství, na které se právě díváte. Nešetřil penězi, jak uvi-
díte na pozlacených slunečních hodinách na jižní terase a na relié-
fech zdobících horní podlaží – každý z nich je unikátní a ručně
vyřezávaný místním umělcem té doby.“

„Promiňte,“ přerušil ji monsieur Dumas, který se mračil čím
dál víc, zatímco se Mallory chystala k vyličení děsivé části příběhu.
„Vy nás provedete *celým* domem?“

Mallory se odmlčela. „To jsem měla v plánu.“

„Ale copak vy nejste... ehm...“ Louisův zmatený výraz se změ-
nil ve znechucený. „Myslel jsem, že jste sekretářka nebo... tak něco.
Osoba, která nás tady uvítá, vezme nám pláště a klobouky. Ne prů-
vodkyně.“

Mallory zacukal sval na čelisti. „Tak to jste se zmýlil.“

„Ale tahle prohlídka je o... *vraždách*.“ Ztišil hlas. „Pro dámu se
nehodí, aby o takových věcech hovořila.“

Sofie se zatvářila rozpacitě.

Mallory začínala chápat, proč chce Sofie pryč od svého brat-
ra a raději vstoupí do řádu zasvěceného bohu lukostřelby a války,
bohu, jemuž nezáleželo na tom, jestli jste muž nebo žena či něco
úplně jiného. Pokud bude mít Louis celý večer podobné poznám-
ky, Mallory se bude muset hodně držet, aby neustále neobracela
oči v sloup.

Ne, to nebyla pravda. Rozhodně by oči v sloup obracela bez
váhání a necítila by potřebu se za to omlouvat.

Jenže tím by přišla o dýško na konci prohlídky a žádný šovinista
jí nestál za to, aby se vzdala jeho mincí ve své kapse.

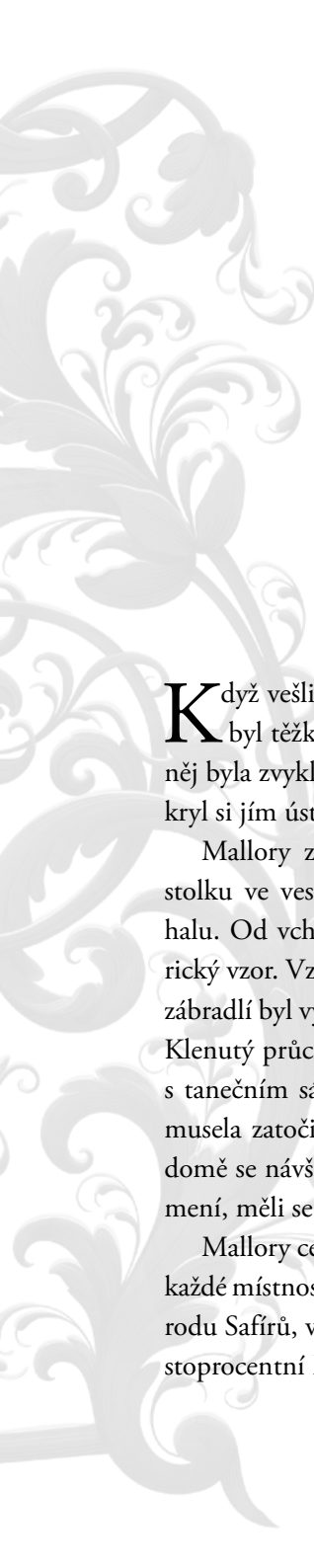
Povzdechla si. „Jsem skutečně dáma. Jsem ovšem taky před-
ní odbornicí Morantu na monsieur Le Bleua a Safírovu rodinu
a v současné době i jedinou průvodkyní po tomto panství. Pokud

si váš jemnocit přeje raději strávit večer v herně, nebudu vás déle zdržovat. Ale jestli si přejete podívat se do domu, potom vám doporučuji, abyste se rychle rozhodl, abychom mohli pokračovat.“ Ještě dodala: „Honorář je samozřejmě nevratný.“

Monsieur Dumas nesouhlasně pohlédl na svou sestru, jako by nechtěl, aby jí svěhlavá žena jako ona náhodou nevnukla nějaké nevhodné myšlenky, a Mallory si pomyslela, kolik toho vůbec ví o bohu, jemuž se jeho sestra rozhodla sloužit.

„Jak už jsem říkala, jakmile byla stavba panství dokončena, monsieur Le Bleu začal trávit téměř veškerý svůj čas tady v Morantu. Kdo by taky chtěl opustit takový krásný dům?“

Mallory sevřela kliku tvarovanou do podoby mořského hada a s dramaticky táhlým zaskřípáním otevřela dveře. „Vítejte v domě Safírů.“

KAPITOLA

2.

Když vešli dovnitř, ponořili se do tmy. Vzduch ve vstupní hale byl těžký pachem prachu, plísně a myšího trusu. Mallory na něj byla zvyklá, ale Sofie nakrčila nos a Louis vytáhl kapesník a zakryl si jím ústa.

Mallory zvedla svítilnu, kterou si nechávala připravenou na stolku ve vestibulu, a zapálila v ní svíčku, aby osvětlila vstupní halu. Od vchodu až do salónu se táhl složitý modrobílý geometrický vzor. Vzhůru se vinulo mahagonové schodiště, každý sloupek zábradlí byl vyřezán do podoby zlověstně vyhlížející postavy v kápi. Klenutý průchod před nimi vedl návštěvníky do chodby a jídelny s tanečním sálem za ní. Z takového vstupu do domu se člověku musela zatočit hlava – což bylo zcela jistě jeho účelem. V tomto domě se návštěvníci neměli cítit pohodlně. Měli cítit úžas a ohromení, měli se cítit poctěni a naprosto vyvedeni z míry.

Mallory cestou přízemím rozsvěcovala svíčky a vysvětlovala účel každé místnosti: salón, v němž se hosté vítali sklenkou slavného vína rodu Safírů, v letních měsících podávaného ledově vychlazeného – stoprocentní luxus. Zimní zahrada s několika rozbitými květináči,

které dosud nikdo neodklidil, poslední stopy toho, co kdysi musela být bujná džungle obehnaná sklem. Mallory vysvětlila, že Bastien Safír zbožňoval pomeranče, a proto si nechal uprostřed místnosti vypěstovat živý pomerančovník, aby měl své oblíbené ovoce vždy po ruce. Ukázala na prázdné ptačí klece visící u stropu, které se kdysi pro potěchu Safírových hostů pyšnily přehlídkou žlutých kanárů a zpěvných slavíků.

Prošli jídelnou se stěnami obloženými zdobenými panely a s lustry honosícími se stejným množstvím pavučin jako křišťálu a Mallory návštěvníkům vyprávěla o velkolepých večírcích, impozantních soaré a pokrmech o mnoha chodech, jimiž Safír hostil morantskou smetánku.

„Díky pověsti štědrého a laskavého člověka ho považovali za jednoho z nejčestnějších džentlmenů. Pozvánky do jeho domu byly vysoce žádané.“ Mallory přistoupila ke stěně, kde se za závěsem z černého sametu skrýval obraz. „Neškodilo, že to byl zároveň zatraceně velký fešák.“

Odtáhla závěs. Měkká záře ze svítilny tančila po portrétu muže oděného v bohatě vyšívaném modrozlatém plášti a kabátci stejné barvy. Vyobrazenému Bastienovi muselo být kolem pětadvaceti let a vyhlížel překvapivě přísně – jako by mu sochař přitesal vystupující lícní kosti a ostře řezanou čelist. Pečlivě zastřižený vous a knírek měl inkoustově černé, stejně jako dlouhé vlasy v týlu stažené dozadu. Nejvýraznější na něm však byly oči. I v panujícím pološeru bylo vidět, že jsou pronikavě modré, rodinný znak Safírů, jenž mnohé vedl k domněnce, že právě barva očí dala vzniknout jeho přízvisku Le Bleu.

Místností se rozlehl velmi neslušný zvuk – jako když někdo vyfoukne vzduch z úst přes vyplazený jazyk.

Mallory to čekala a snažila se nemračit.

„Jestli ten je zatraceně velký fešák,“ řekl pištivý hlas, „tak já jsem královna z Lysraux.“

Mallory neodpověděla. Její návštěvníky by to zneklidnilo, protože sami nic neslyšeli. Pravidlo číslo jedna, když člověk komunikuje s duchy – nebrat je na vědomí, když jsou poblíž jiní lidé. Nedívat se na ně; nereagovat.

Většina lidí už si o ní a její sestře myslela, že jsou podivínky. Netřeba ty řeči ještě přiživovat.

Místo toho si místnost kradmo prohlížela.

Trifína seděla v čele jídelního stolu s chodidly vedle stojanu svícnu. Drobnou postavu jí halila noční košile s bleděmodrým šálem navrch a okraje jejího těla se slabě mihotaly. Těla všech duchů se mihotala, uvězněna kdesi mezi hmotným a nehmotným světem. Trifína byla za života krásná a krásnou zůstala i po smrti – s křehkou stavbou těla vévodkyně z královského rodu z Gai-Yinu. Její krásu mírně kazila jen černorudá skvrna od krve na hrudi, památka na meč, který ji proklál.

„Vždycky jsem si ho představovala jako piráta,“ poznamenala tiše Sofie, která nepřestávala upírat zrak na portrét, nemajíc nejmenší tušení o přítomnosti ducha. Hlas jí zněl zasněně, když si prohlížela Le Bleuovy pronikavě modré oči a tajemný úsměv. „Myslela jsem, že bude vypadat víc... drsně. Ne tak uhlazeně.“

„*Pirát?*“ pronesla povýšeně Trifína. „Kde ty lidi vůbec bereš?“

„To je běžný omyl,“ vysvětlovala Mallory. „Rodina Safírů vlastnila mnoho kupeckých lodí, na nichž vyvážela své víno, a rovněž provozovala velmi výnosný obchod. A přestože monsieur Le Bleu příležitostně cestoval lodí za obchodem, žádný pirát to nebyl. Pojdte, ukážu vám taneční sál.“

„Aha, takže mě zase hodláš ignorovat, co?“ řekla Trifína a vstala, aby šla za nimi, když Mallory vedla pár dvojítymi dveřmi dál. „To je mimořádně hrubé, slečno Fontaineová. Jak víte, minulý týden jsem měla ošklivý kašel. Cítila jsem tu infekci v celé hrudi. Dlouhé dny jsem byla upoutaná na lůžko. A vy se mě teď ani neoptáte na mé zdraví?“ Několikrát chrchlavě zakašlala, aby zdůraznila své podráždění.

Mallory přidala do kroku v naději, že klapáním bot na parketách přehluší Trifíniny stížnosti. Dala se do rozžihání několika nástenných svícňů, zatímco Sofie a Louis si místnost prohlíželi. Stálo tam pódium pro hudebníky s těžkými závěsy, za nimiž se kdysi skrývali účinkující. Místnost měla vysoká klenutá okna a stěny lemovala blyštící se zrcadla. V dobách své největší slávy to vše muselo být nádherné, ale nyní odrazy v zrcadlech působily strašidelně a v poblíkávajícím světle svící téměř nevýrazně, a nehybný zatuchlý vzduch jako by návštěvníky dusil.

Trifína svírala svůj šál proti pomyslnému chladu. Sama žádný odraz nevrhala. „Víš, Mallory, chtěla jsem ti říct něco důležitého. Ale jestli mě hodláš ignorovat, neřeknu ti ani slovo, a věř mi, že si budeš přát, abych byla řekla!“

Mallory o tom pochybovala. Trifína sice občas byla k užitku, ale taky Mallory neustále obtěžovala.

„Co se tady stalo?“ zeptal se Louis a ukázal do rohu místnosti, kde byly podlaha a stěny černé od sazí. Část pozlacené tapety chyběla a pod ní se ukázalo zčernalé dřevo.

„Před několika lety se sem vplížily nějaké děti,“ řekla Mallory. „Myslely si, že to bude děsná švanda, když zapálí pár svíček a zkusí vyvolat ducha Le Bleu. Místo toho málem spálily celý dům. Naštěstí sousedi viděli kouř a podařilo se jim oheň včas uhasit.“

Nad hlavami se jim ozvala tupá rána.

Všichni znehybněli a nervózně zvedli zrak ke stropu z ciném vykládaných panelů a k lustrům, v nichž už celá desetiletí nikdo nezapálil svíčky.

Mallory si odkašlala. „No, straší tady,“ řekla a krátce se zasmála.

„Mallory,“ ozvala se opět Trifína. „To jsem nebyla *já*.“

„První manželkou monsieur Le Bleu se stala vévodkyně Trifína Maengová,“ pokračovala ve výkladu Mallory a nevšímala se Trifínina dotčeného zakašlání. „Svatební obřad se konal přímo v tomto sále. Účastnilo se ho skoro tři sta hostů. Ale Trifína nebyla jen

jeho první manželkou.“ Mallory se dramaticky odmlčela. „Byla i jeho první obětí.“

Sofie se zachvěla. Její bratr, který si prohlížel své zuby v jednom ze zrcadel, nikoli.

„Fajn, tak mě ignoruj,“ prohlásila Trifína. „Ale jestli o mně budeš mluvit, jako bych tady ani nebyla, tak jim aspoň pověz o mých květinách.“

„Le Bleu byl nejžádanějším ženichem v Morantu. Jeho svatba byla velkou podívanou.“ Mallory otevřela své desky se skicami a ukázala jim první stránku – uhlem načrtnutý taneční sál, v němž nyní stojí, s každou stěnou bohatě vyzdobenou květinami. „Svatební výzdobu dobře zdokumentovali. Květinářka, kterou na dekorace najali, se svým extravagantním květinovým aranžmá z tropického ovoce a vonných květů, jaké hosté do té doby nikdy neviděli, velmi proslavila. Květiny a ovoce dovezli do Morantu pod speciálními skleněnými poklpy, aby uchovali teplotu a vláhu jejich přirozeného prostředí.“

„Byly *překrásné*,“ pěla ódy na výzdobu Trifína. „Říkalo se, že to byla svatba století.“

„Zaplatili jsme vám snad za to, abychom poslouchali řeči o kytkách?“ zavrčel Louis. „Nezdržujte.“

Sofie ho plácla po ruce.

„Čtrnáct měsíců po svatbě,“ pokračovala Mallory, „porodila Trifína Bastiena Druhého. Jiné dítě Le Bleu nezplodil. Téměř ihned po porodu se začaly šířit zvěsti, že Trifína ochořela. Že pro ni byl porod příliš náročný a že ji přemohla slabost a nechutenství. Celé dny prý tráví na lůžku, moc slabá, aby mohla do společnosti.“

„Matka mi vždycky říkala, že mám křehké zdraví,“ nechala se slyšet Trifína. „Ale já jsem se ve skutečnosti cítila po pár dnech na lůžku docela svěží. Přesto mi Bastien nedovolil vstát. Držel mě tam a tvrdil, že potřebuju více odpočinku, abych nabrala síly a mohla vychovávat naše dítě.“ Odfrkla si. „Ničema jeden manipulativní.“

„Za méně než tři měsíce po narození jejich syna... vévodkyně Trifína Maengová-Safírová zemřela. Nepřišel se na ni podívat žádný doktor. Nikdo nepřišel ohledat její tělo ani vykonat Velosovy posmrtné obřady – žádná pomazání ani modlitby, žádná květinová výzdoba, žádné přípravy na řádný pohřeb.“

Sofie vyděšeně zalapala po dechu. Absence pohřebních obřadů ji zřejmě vydělala mnohem víc než představa vraždy.

„Bastien tvrdil, že potřebné obřady provedl sám a tělo pohřbil rovněž sám,“ pokračovala Mallory, „neboť se obával, že je Trifínina nemoc nakažlivá, a nechtěl ohrozit životy služebnictva a lidí z města. A protože tak skvěle předstíral zármutek nad ztrátou manželky, nikdo o jeho slovech nepochyboval.“

„Bídák prolhaný,“ zamumlala Trifína.

Mallory ironicky pronesla: „Kdyby duchové mohli mluvit, snad by nám vévodkyně Trifína prozradila pravdu o tom, co se jí přihodilo. Ale takhle můžeme jen hádat.“

„Ha ha ha, děsně vtipné.“

Mallory gestem přitáhla jejich pozornost k rozlehlosti sálu. „Říká se, že zde Trifína stále straší. Ještě dnes ji můžete zahlédnout, jak se prochází po domě v noční košili a modrém šálu. Taky se říká, že se její duch někdy snaží dotknout návštěvníků...“ Mallory natáhla ruku, jako by chtěla monsieur Dumase poklepat po rameni, přestože stál o půl místnosti dál. „... a že žádá jen o jediné. Stále doko...“

Těžký vzduch pročísl výkřik. Smrtelně bledá Sofie ukázala na něco za Mallory.

Na zem dopadl něčí stín.

Potom ho spatřila, vysokou postavu v zrcadle. Muž, vysoký a štíhlý, s černými vlasy a v dlouhém kabátci. Rýsoval se v temnotě ani ne dva kroky za ní.

O rukáv Malloryiných šatů se otřely něčí prsty.

Myšlenky jí uháněly.

Narušitel. Vrah. Le Bleu.

Instinktivně sáhla za sebe a chňapla po jeho ruce. Zkroutila mu paži, a když ho srážela k zemi, vložila do svého pohybu veškerou váhu. Podlaha zaduněla, když na ni s heknutím dopadl a vyrazil si dech.

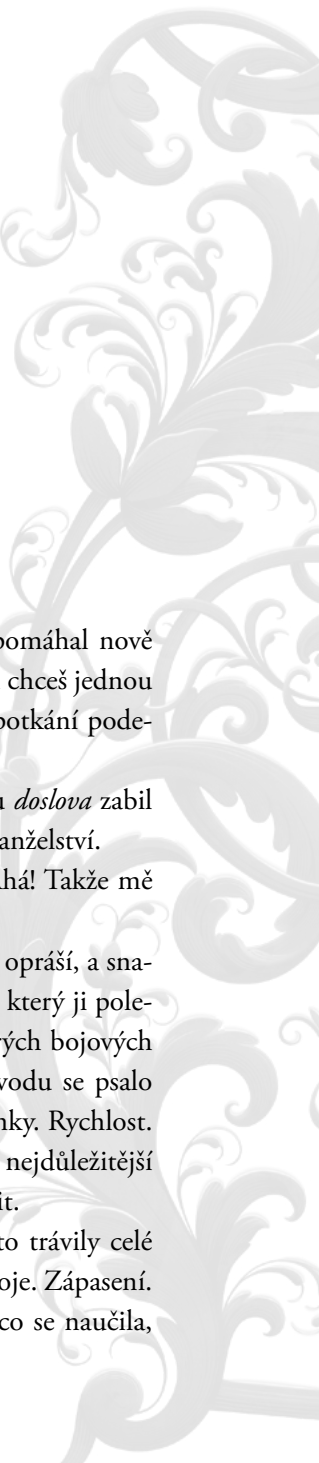
Mallory zírала na... mladíka.

Možná to byl narušitel. Možná i vrah. Ale nevypadal nijak hrozivě a už vůbec to nebyl duch monsieur Le Bleua.

Přitiskl si ruku na hrud' a snažil se popadnout dech.

„Co jste ve jménu Velosově zač?“ vyhrkla Mallory.

Zasípal a konečně se mu podařilo pořádně nadechnout, aby zamumlal: „Ah-sel. Axel. Axel Badeaux.“ Odkášlal si. „Přišel jsem na prohlídku.“

KAPITOLA

3.

Trifína nesouhlasně zamlaskala, zatímco Louis pomáhal nově příchozímu na nohy. „No, vážně, Mallory. Jak si chceš jednou najít manžela, když každého hezkého mládence na setkání podezíráš, že tě chce zabít?“

Mallory po ní střelila pohledem. Od ženy, kterou *doslova* zabil vlastní manžel, si rozhodně nenechá radit ohledně manželství.

Ale Trifína její pohled považovala za vítězství. „Ahá! Takže mě přece jen *vidíš*.“

Mallory zkrřížila ruce na hrudi a čekala, až se Axel opráší, a snažila se potlačit pocit samolibosti nad tím, že chlapce, který ji polekal, tak efektivně složila. Před lety četla knihu o starých bojových technikách, již napsala velká válečnice. Žena! V návodu se psalo i o tom, jak v boji využít na protivníka své silné stránky. Rychlost. Mrštnost. Zbraně. A pro křehčí polovinu lidstva tu nejdůležitější věc: překvapení. Muži nečekali, že se žena bude bránit.

Kniha byla plná inspirace a Mallory s Anaïs často trávily celé dny zkoušením technik jedna na druhou. Pěstní souboje. Zápasení. Ale tohle bylo poprvé, kdy měla příležitost použít, co se naučila,

proti skutečnému útočníkovi... i přesto, že vůbec neměl v úmyslu ji napadnout.

„To se vždycky za lidmi takhle plížíte?“ utrhla se Mallory na Axela poté, co si uhladil pěkný plášť z černého brokátu se stříbrnými knoflíčky. O rodině Badeauxových nikdy neslyšela, a tak usoudila, že musel odněkud přijet, protože byl buď šlechtic, nebo člen bohaté třídy kupců. Možná obojí.

„To vždycky bezdůvodně na lidi útočíte?“ opáčil.

„Měla jsem důvod. Příště byste nás možná mohl upozornit na svou přítomnost.“

„Ale já to udělal,“ odsekl. „Dvakrát jsem zaklepal na hlavní dveře. Asi jste to neslyšeli.“

Mallory se zamračila. Možná ho opravdu přeslechla, protože už zašli hlouběji do domu a Trifína jí neustále něco brebentila do ucha. Ale nehodlala to před ním uznat nahlas.

Sice nevypadal o moc starší než ona, ale jeho postoj svědčil o řádné výchově, vyhrazené pouze těm, kteří se považovali za nadřazené všem ostatním vyjma krále. Vraštil husté obočí a špulil plné rty. Jedinou věcí, jež na něm nebyla bez poskvrnky, byly rozcuchané lesklé černé vlasy, které mu volně spadaly za uši, a jedna neposlušná nitka visící mu z manžety rukávu. Ačkoli Mallory nepochybovala o tom, že ho nikdy předtím neviděla, připadalo jí na něm něco zvláště povědomého. Něco...

„U Velose pod námi,“ zašeptala Trifína a protlačila se do jejich skupinky, až stála jen pár centimetrů od Axela, a upřela zrak na jeho mrzutou tvář. „Uvědomuješ si vůbec, komu se podobáš?“

Mallory ustoupila a očima těkala mezi Axelem a Trifínou. Klidně mohli být příbuzní. Až na to, že...

Axelovy oči zachytily světlo a modře se zaleskly jako broušené safíry.

Musela to být náhoda. Hrabě Bastien Safír měl jen jednoho dědice a jeho rodokmen nebyl příliš rozvětvený. Mallory znala jméno

každického potomka, každického vzdáleného bratrance – a nikdy v životě neslyšela jméno Axel Badeaux.

„To ty oči,“ řekla Trifína. „Ještě jsi tak modré neviděla, že ne? No, já rozhodně ano. Poprvé u svého ničemného manžela a podruhé...“ Ztišila hlas. „... u svého syna. Mallory, nemyslíš si, že by...“ Naklonila hlavu na stranu. „Vidě, že se ho zeptáš?“

Ne, nezeptá. Dědic rodů Safírů by se určitě nezajímal o její hloupé prohlídky. A kdyby se přece jen na nějaké ukázal, no... tak by to nejspíš bylo proto, aby ji nechal zatknout za neoprávněné vniknutí na jeho pozemek.

Dům zasténal – dřevo v podlaze zavržalo, když jim nad hlavami zadusaly pomalé kroky.

Axel vzhlédl ke stropu. „Mazané. Někoho tam nahoře máte? Nějakého komplice, který předstírá, že je duch?“ Ledově modré oči se mu pobaveně zablýskly. „Že by snad duch samotné *vévodkyně*?“

Mallory se chabě usmála. „Už jsem tady měla hodně pochybovačů. Dům Safírů je umí přesvědčit, to mi věřte.“

Sofie dloubala do bratra. „Ta čarodějnice říkala, že tady straší.“

„Ale *já* to nejsem,“ ohradila se Trifína a rozhlížela se. „To jsem ti předtím chtěla říct. Něco se...“

Ale Mallory ji nemohla poslouchat, protože začal opět mluvit Axel.

„Omlouvám se, že jsem přišel pozdě. Prosím, pokračujte. Tenhle duch, co tady údajně straší, mě velice zajímá.“

„Žádné údajně,“ opravila ho Mallory. „Vidělo ji mnoho... No, to je jedno. Pokazil jste to.“ S rozmrzelým odfrknutím natáhla ruku. „Teď mi zaplatte za prohlídku. Slevu nedávám, ani když přijdete pozdě.“

„Posloucháš mě, Mallory?“ nenechala se odbýt Trifína. „*Něco tam nahoře je.*“

Mallory si jí nevšímal, protože jí Axel podával mince. V tomhle opuštěném domě *nahoře vždycky něco bylo*, a to něco obvykle

byly nemocemi prolezlé krysy. I po smrti se Trifína chovala jako vyplašené ptáče.

„Kde jsem to skončila?“

Mallory měla obvykle ráda tuto část prohlídky, kdy návštěvníkům vyprávěla o duchovi Trifíny a sledovala, jak se přimykají k sobě a pohledem prohledávají temné kouty každé místnosti. Když měla Trifína dobrou náladu, občas hrála s ní. Neměla sice hmotné tělo, ale s trochou snahy dokázala pohnout potrhanými průsvitnými závěsy u pódia, s dupáním chodit sem a tam, až se třáslы lustry a její kroky se rozléhaly chodbami, nebo projít skrz návštěvníky, kterým z toho hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. Za správného měsíčního světla se dokonce uměla zviditelnit v mlhavou postavu stojící u vysokých oken nebo mihnoucí se v zrcadle. Přestože ji většina lidí neslyšela, když mluvila, uměla kvílet, naříkat a dělat takový povyk, že to ani uši běžných smrtelníků nedokázaly přeslechnout.

Velmi vzácně byla s Trifínou opravdová legrace. To když zrovna nefňukala, že ji něco bolí, a nekvílela, že na ní Mallory nezáleží.

Mallory chvíli trvalo, než chytila ztracenou nit příběhu. „Pokud je nám známo, vévodkyně Trifína byla jedinou obětí zavražděnou v tomto domě. Monsieur Le Bleu věděl, že pokud bude i nadále dávat průchod svým temným nutkáním, morantští občané brzy začnou mít podezření. Přestěhoval se tedy zpátky do rodinného domu na venkově, kde měl víc soukromí. Výchově svého jediného dítěte a dědice se prakticky nevěnoval. Mladý Bastien prošel rukama řady najatých vychovatelek, dokud neskončil v internátní škole. Jeho otec zatím uzavřel další dva sňatky a spáchal další dvě vraždy – a to v průběhu tří let.“

Mallory zvedla z podlahy své desky, kam přistály, když praštila Axelem o zem. Oprášila je a otočila na novou stránku. Ukázala návštěvníkům uhlem nakreslené ohromné venkovské panství, které okopírovala z knihy o slavných zámcích v Lysraux, již našla

v knihovně. Bedlivě sledovala Axela, jak si obrázek prohlíží, ale nezdálo se, že by ho příliš zaujal.

Ne, pomyslela si, určitě to není příbuzný.

Když si návštěvníci prohlédli ilustraci panství, otočila stránku na akvarelový portrét ženy s rovnými černými vlasy ověšenými perlami. K vytvoření této kresby nepotřebovala kopírovat ničí dílo. Trifína byla radostí bez sebe, když ji Mallory požádala, aby jí seděla modelem.

„První žena,“ vysvětlovala. „Vévodkyně Trifína Maengová.“

Otočila na další portrét. „Druhá žena, lady Lucienne Tremblayová.“

Další kresba. „A třetí žena, lady Béatrice Descoteauxová.“

Návštěvníci upírali oči na každou další stránku s portrétem. Dívat se na kresby bylo jiné. Trifíniny zarmoucené oči. Lucienniny kulaté růžové tváře. Béatricino mládí, byla sotva na prahu ženství. Náhle to nebyly jen duchařské příběhy. Ty ženy nebyly jen tragickými oběťmi monsieur Le Bleua. Byli to skuteční lidé. Skutečné ženy, jejichž životy skončily příliš brzy.

„Kdo je nakreslil?“ zeptal se Axel.

Mallory ztuhla. „Já.“

Axel se zhoupl na patách. Očividně to na něj udělalo dojem.

Mallory se musela ovládnout, aby se netvářila samolibě.

„Tohle jsem nikdy nedokázala pochopit,“ ozvala se zamyšleně Sofie. „Proč jeho pozdější ženy souhlasily se sňatkem, když to všechno bylo tak... podezřelé?“

„Bastien byl chytrý,“ odpověděla Mallory. „Vybíral si ženy, které společnost považovala za... nepříjemné. Lucienne byla poněkud kypřejších tvarů – a na večírcích vyvolávala její přítomnost značné rozpaky. Rodina Béatrice se zadlužila a manželský svazek s tak bohatým mužem jen uvítala. A Trifína, ač vévodkyně, si neustále na něco stěžovala, až si získala pověst nesmírně otravné ženy.“

„Já jsem pořád tady, kdyby tě to zajímalo.“

„Takže, když o její ruku požádal uznávaný džentlmen – nikdo se nad tím asi ani nepozastavil. Jeho nabídka znamenala řešení nepřijemného problému. Bylo snadnější uvěřit jeho lžím a doufat ve šťastnou budoucnost, než přijmout, že jsou jeho úmysly tak zlé, jak ve skutečnosti byly.“ Mallory nechala svá slova doznít, zavřela desky a položila je na servírovací stůl, který pravidelně oprašovala právě kvůli tomu. „Kdo chce vidět, kde došlo k první vraždě?“

Sofie zbledla. Louis zamumlal: „No konečně.“ Axel se vyděsil a ohlédl se přes rameno – Trifina se pokoušela upravit mu pramen vlasů.

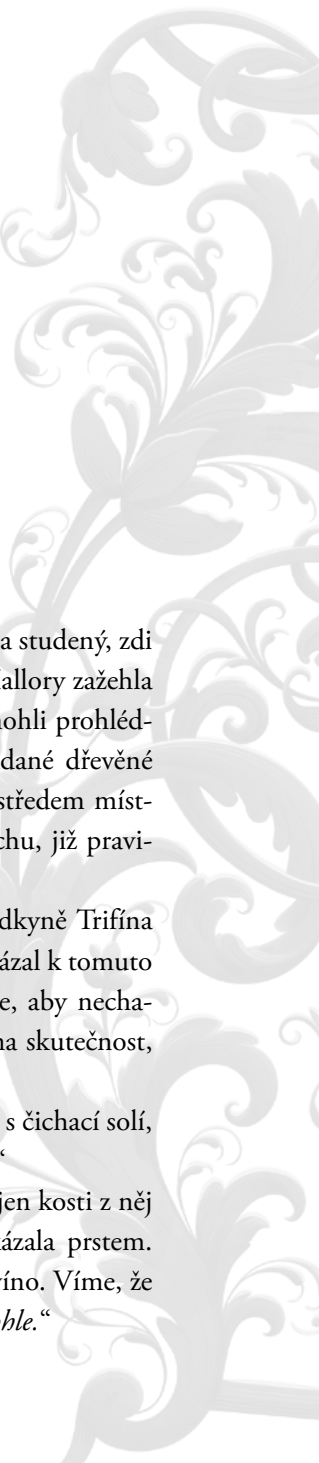
Mallory je tajnou chodbou pro služebnictvo ukrytou za panelem ve zdi vyvedla z tanečního sálu. V kuchyni s námahou otevřela těžké dřevěné dveře, za nimiž se nacházelo schodiště vedoucí dolů. Ustoupila stranou, aby ostatní mohli nahlédnout do neproniknutelné temnoty. Její svítidla mnoho světla neposkytovala.

„Vinný sklep.“ Pokynula ke schodům. „Až po vás.“

Sofie chvatně ustoupila. Její bratr hlasitě polkl. Axel se napřímil, ale zůstal stát na místě.

Mallory se ušklíbla. „Dělám si legraci.“

Zvedla svítidlo a lem své sukně a vydala se na cestu dolů.

KAPITOLA

4.

Schody byly staré, úzké a strmé. Vzduch byl vlhký a studený, zdi tvořil jen kámen a malta. Když sešli do sklepa, Mallory zažehla další svícen a ustoupila stranou, aby si návštěvníci mohli prohlédnout ten stísněný prostor. U jedné zdi stály naskládané dřevěné bedny a sudy na víno nesoucí znak rodiny Safírů a středem místnosti se táhl dlouhý stůl pokrytý silnou vrstvou prachu, již pravidelně narušovaly drápky pobíhajících myší.

Mallory se nadechla zatuchlého vzduchu. „Vévodkyně Trifina zemřela v této místnosti poté, co ji manžel uspal, přivázal k tomuto stolu a vrazil jí do srdce řeznický nůž.“ Odmlčela se, aby nechala svá slova působit, a pak pokračovala. „A ještě jedna skutečnost, s níž není veřejnost obeznámena: také jí určil prst.“

Sofie se zapotácela a Mallory poklepalá na balíček s čichací solí, již s sebou pro všechny případy nosila v kapse. „*Prst.*“

„Vím to, protože jsem ten prst sama našla – tedy jen kosti z něj – když jsem poprvé prováděla tímto domem.“ Ukázala prstem. „Našla jsem ho přímo tamhle, mezi zdí a sudem na víno. Víme, že patřil vévodkyni Trifině, protože na něm ještě bylo *tohle*.“

Ze sudu na víno Mallory zvedla malý skleněný zvon, pod nímž na lůžku z černého sametu spočíval snubní prsten – nebo přinejmenším jeho napodobenina. Stříbrný kroužek s modrým sklem ve tvaru čtverce. V matném světle nikdo rozdíl nepoznal a soudě podle jejich užaslých výrazů, dnešní návštěvníci nebyli výjimkou.

Jakmile si návštěvníci prsten pořádně prohlédli, Mallory ho odložila a zvedla plochou dřevěnou krabici.

„A když už jsme u toho,“ zašvitořila, „náhodou máme na prodej naprosto senzační napodobeniny právě tohoto prstenu a taky další kvalitní zboží.“ Otevřela krabici a ukázala jim řadu výrobků na sametové podložce. Ručně malované pohlednice s domem Safírů, olovené mince s erbem rodu Safírů, kapesníčky, na něž Anaïs vyšila slova: „Přežil jsem dům Safírů,“ a prstenů různých velikostí. „Vyrobené z nejkvalitnějšího stříbra a pravých modrých safírů dovozených z dolů v Dostleje.“

„Lže,“ zahlaholila Trifína. „Kam chodíš na takové důvěřivé zákazníky?“

Mallory se nepřestávala usmívat, zatímco si návštěvníci prohlíželi zboží. „Je to skvělý dárek,“ řekla a popíchla Louise. „Třeba pro výjimečnou dámu? Nebo byste možná rád poslal pohlednici domů matce?“

„To není vůbec špatný nápad,“ zamumlal Louis a začal si vybírat prsten, zatímco Sofie si prohlížela jeden z kapesníčků. „Říkáte, že ty safíry jsou pravé?“

„Stejně pravé jako korunovační klenoty.“

Vrhla pohled po Axelovi. Za celou prohlídku toho moc neřekl a Mallory ho nedokázala dobře odhadnout, ale třeba by ho nalákala na balíček hracích karet se znakem rodu Safírů na rubu – limitované edice a jejího nejprodávanějšího zboží.

Ale když viděla, jak si ji Axel zkoumavě prohlíží, obchodnické nadšení ji opustilo.

„Co je?“ vyjela na něj.

Axel překvapeně ustoupil. „Něčím jsem vás urazil?“

„Zíráte na mě.“

Otevřel ústa, ale zaváhal. Potom si odkašlal a řekl: „Doufal jsem, že mi odpovíte na pár otázek.“

Mallory se zamračila. „Fajn. Ale budu si počítat jeden lis za otázku. Jeden galet, jestli mě ta otázka rozčílí.“

„Vy si účtujete peníze za odpovědi? Vždyť jste *průvodkyně*.“

„Znalosti se nedají vyčíslit penězi.“

K jejímu překvapení sáhl do kapsy pro minci, ale nevzdal se jí. Místo toho ji podržel ve slabém světle sklepa. „Snažím se najít sestry Fontaineovy. Jste jednou z nich?“

Mallory chvíli trvalo, než jí plně došel obsah otázky. „Já... kdože?“

„Anaïs a Mallory Fontaineovy z Morantu. Dcery zesnulého Lucase a Noele Fontaineových, které...“ Zaváhal a přehodil si minci přes hřbety prstů. „Které mají určité praktické znalosti v oblasti čarodějnictví.“

„Ach!“ vydechla Sofie. „Fontaineová, ano. Tak se jmenovala ta čarodějka, u níž jsme byli. Má rozkošný obchůdek na Rue Tilance.“ Odmlčela se a s přimhouřenýma očima pohlédla na Mallory. „Nevzpomínám si, že byste se zmínila o sestře.“

Mallory se zasmála a přála si, aby to neznělo tak nervózně. „Ano. Moje sestra Anaïs je z nás ta nadanější. Ale vždycky mé prohlídky velmi podpořovala.“

„Podle toho, co jsem slyšel,“ řekl Axel, „tak i vy máte mimořádné nadání.“

„Žvásty a klepy. Obávám se, že skutečnost by vás zklamala.“

„O tom pochybuju.“

Louis a Sofie vycítili rostoucí napětí a úplně ztichli.

„Říká se, že vidíte a můžete mluvit s duchy zesnulých.“

Axel nezněl jako někdo, kdo se za každou cenu snaží zničit její už tak nevelký věhlas, který si posledních osm let pracně budovala. Ale Mallory nehodlala nic riskovat.

„Nebudte blázen.“ Hbitě chňapla po minci v Axelových prstech a zmocnila se jí. „Duchové si sami vybírají, komu a kdy se zjeví. Já jsem jen náhodou strávila spoustu času ve strašidelném domě. Když budete mít štěstí, než tenhle večer skončí, uvidíte duchy taky. Za to jste si zaplatil, ne?“

Otočila se k němu zády a všimla si zboží v rukou sourozenců Dumasových. „Bude to sto lourdů za prsten a patnáct za kapesníček.“

„Sto...!“ vyjekl Louis. „Za pouhou napodobeninu?“

„S pravými safíry,“ připomněla mu Mallory roztomile. „Z praveho stříbra.“

Louis si mrzutě odfrkl, ale potom vytáhl měšec, aby za ně oba zaplatil.

„Vrátíme se do tanečního sálu?“ Mallory odložila krabici se zbožím a vydala se zpátky nahoru po úzkém schodišti. Její hlas zněl při výstupu hlasitěji. „Tak. Ještě vám můžu povědět o Gabriele Savojové.“

Ostatní spěchali za ní – ačkoli Axel se na konci jejich skupinky podezřívavě mračil.

„Kdo je Gabriela Savojová?“ zeptala se Sofie, když se všichni shromáždili kolem velkého krbu v tanečním sále.

„Gabriela Savojová byla čtvrtou manželkou monsieur Le Bleua,“ řekla Mallory. „Ví o ní jen pár lidí, protože je jediná, kdo...“

„... unikl,“ skočil jí do řeči Axel.

Mallory po něm podrážděně střelila pohledem.

Povyτάhl obočí, jako by ji vyzýval.

„Přesně tak,“ řekla. „Na rozdíl od jeho prvních tří žen, když se ji Bastien pokusil zabít, Gabriele se podařilo ho přelstít a utéct. Právě ona řekla svým bratrům, že se ji Bastien pokusil zavraždit. Její bratři vtrhli do Le Bleuova venkovského sídla, vytáhli ho z domu a u fontány před domem mu sťali hlavu.“

„Dobře mu tak!“ prohlásil Louis.

„Říká se, že Le Bleův zlověstný smích se dodnes rozléhá chodbami panství,“ vyprávěla Mallory. „A každý rok v den výročí jeho smrti voda ve fontáně, kde byl zabit, zrudne krví.“ Sledovala jejich výrazy – Sofie vypadala vyděšeně, Louis zaujatě a Axel... ten se mračil jako čert. „Ale venkovské sídlo Safirů je odtud poměrně daleko. Možná neuslyšíme ďábelský chechot ani nespatříme krvavé fontány, ale k jedné smrti zde v domě došlo a duch Trifíny Maengové se často zjevuje s úderem...“ Vytáhla kapesní hodinky. „No to se podívejme. Už je skoro půlnoc.“

Mallory nenápadně sešlápla skrytý spínač v podlaze.

Uslyšela tlumené cvaknutí podpalovače. Polena v krbu vzplála.

Sofie s Louisem vykřikli a uskočili tak rychle, až málem převrhli pohovku za sebou. Mallory s Axelem taky ucouvli – i když její překvapení nebylo tak docela opravdové.

Trifína zaúpěla. „Vážně to musíme dnes večer dělat? Abych pravdu řekla, myslím si, že bychom měly...“

„Hodiny odbíjejí půlnoc!“ vyhrkla Mallory a významně pohlédla na Trifínu. „Právě tehdy se duch vévodkyně zjevuje!“

Mallory sáhla za sebe po šňůře ukryté za závěsem. Zatáhla za ni a uvedla tím do chodu řadu závaží a kladek.

V reakci na to se vchodové dveře rozletěly a udeřily do zdi ve vstupní hale.

„Co se děje?“ zeptal se Louis a sevřel sestřinu paži.

Trifína si trpce povzdechla. „*Fajn*. Ale musíme si vážně promluvit o načasování.“ Se znuděným výrazem se začala procházet skupinkou a posměšně vrtěla prsty a mumlala: „Třes se, třes se, třes se...“

Návštěvníci se opravdu roztřáslí a neklidně se rozhlíželi, když jimi duch procházel.

Mallory sáhla po další páce a škubla za ni.

Ozubená kola se roztočila a nad hlavou jim zaskřípala prkna.

„Tam!“ Mallory ukázala na vrchol schodiště, kde se zjevila přízračná postava v průsvitné noční košili s modrým pleteným šálem. Dlouhé černé vlasy jí splývaly na záda.

A byla tam krev. Spousta krve vytékající z rány na její hrudi a vsakující se do předku noční košile.

Mallory čekala.

Duch začal sestupovat dolů po schodech. Zastavil se v půli schodiště a...

Nic.

Mallory střelila pohledem po Trifině, která hlasitě zasténala. „Dneska na to nemám náladu, Mallory.“

Mallory nasupila a vykřikla: „To je vévodkyně! A myslím... myslím, že chce, abychom odešli!“

Trifina se svalila na pohovku, zhluboka se nadechla a tím nejduchovatějším hlasem, jakého byla schopna, zvolala: „*Zmizte z mého domu, vy špinaví turisté!*“ Zaváhala, než ukázala na Axela, a dodala: „Až na tebe. Ty můžeš zůstat, protože bych s tebou ráda mluvila.“

Nikoli poprvé si Mallory přála, aby byla Trifina z masa a kostí a ona ji mohla nakopnout.

„O kom to mluví?“ zeptala se rozechvěle Sofie. „Myslí mě? Ach – ztracená duše, dovol mi vyprovodit tě na cestu do posmrtného života.“

Trifina zasténala. „Pánbíčkáři. Ach jo.“

I přes své pravidlo nereagovat na duchy před ostatními si Mallory nemohla pomoci a vrhla na Trifinu účastný pohled. „Přesně.“

Uvědomila si, že ji Axel pozoruje, a ztuhla. „Vážně bychom měli jít. Vévodkyně se prý snadno *rozčilila*, když nebylo po jejím.“

„Týrre, ochraňuj nás,“ zalapala po dechu Sofie a ucouvla. „Velo-si, dovol této duši spočinout.“

Trifina posměšně zamávala rukama jako děsivý duch, jímž měla být, ale ani zdaleka nebyla. Poprvé za noc použila svůj duchovský hlas tak, aby se rozléhal domem. „Zmizte! Nechte mě na pokoji!“

Když konečně mezi sebou uslyšeli ducha, návštěvníci se s vytrěštěnými očima příkrčili.

„Běžte,“ řekla Mallory a strčila do Sofie. „Běžte, než se ještě víc rozzlobí!“

Sofie s Louistem se choulili u chveří, tváře zkřivené hrůzou.

A potom se zčistajasna jejich výrazy změnily.

Pohlédli jeden na druhého.

„Už jsem viděl dost,“ řekl Louis. „Co ty?“

„Víc než dost,“ souhlasila Sofie.

Mallory sraštila obočí. „Proč neutíkáte?“

„Tak zaprvé,“ řekla Sofie, „protože to není vévodkyně.“

Mallory se nervózně zasmála a ukázala na ducha. Na toho falešného. „Jistěže *je* to vévodkyně. Trifina Maengová byla...“

„Z masa a kostí,“ dokončil za ni znuděným hlasem Louis, který zkoumavě hleděl na postavu na vrcholu schodiště. „Kdežto tamto vypadá jako krejčovská panna oblečená jako vévodkyně.“ Prohlédl si figurínu od hlavy k patě, načež s hlavou nakloněnou na stranu prohlásil: „Ten převlek není špatný. Dobové detaily jsou velmi přesné. Jak jste udělala ten trik s krbem? A s dveřmi? Stejně jako se sestrou děláte ty triky při vašich takzvaných seancích?“

Mallory nesouhlasně zabručela. Jak se opovazuje obviňovat ji z takové nepoctivosti?

Napřímila se v celé své nevelké výšce a řekla: „Fajn. Klidně si tady zůstaňte a nechte se zabít vzteklým duchem, ale já odtud mi...“

Louis ji popadl za zápěstí. „Ne, slečno Fontaineová, vy nikam nepůj...“

Mallory mu dupla na nohu. Louis zavyl bolestí a stáhl se. Mallory sevřela ruku v pěst, připravená praštit ho do nosu, kdyby se ji pokusil znovu chytit – ale vtom se jí kolem paží ovinuly něčí ruce a škubly jimi dozadu.

Mallory vykřikla, když jí Sofie na zápěstích zacvakla železná pouta.

Axel, který to dosud celé jen vyděšeně sledoval, klopýtal od nich, dokud zády nenarazil do zdi.

„Něco mi říká,“ zavrčela Mallory, „že nejste Tyrrova novicka.“

„Policejní inspektorka Sofie Blaiseová,“ představila se. „A tohle je můj partner, inspektor Louis Garneau. Jdeme po vás a vaši sestře už měsíce. Obdrželi jsme nespočet hlášení o podvodném jednání: pořádání falešných seancí, falešném věštění budoucnosti a v neposlední řadě o prodeji falešných šperků, lektvarů a takzvaných svatých relikvií.“

Inspektor Garneau s tváří zrudlou vztekem dokulhal ke krejčovské panně a strhl z ní paruku vévodkyně. „Řekl bych, že tohle je dostatečný důkaz. Vy a vaše sestra jste podvodnice.“

„Důkaz čeho přesně?“ opáčila Mallory. „Jen toho, že jste zaplatili za zábavnou prohlídku domu Safírů, a tu jste taky dostali. Jaký zákon jsem porušila?“

„Vy možná žádný. Ale vaše sestra nám rozhodně prodala perli, o němž tvrdila, že ho ztratil okřídlený bůh.“

Mallory se ušklíbla. „Dokažte, že neztratil.“

Louis se zamračil. „To možná nepůjde. Ale krátká návštěva u klenotníka zítra ráno dozajista prokáže, že tento prsten není pravý.“ Zvedl ruku, na níž měl na malíčku nasazený prsten s falešným safírem.

Mallory vysunula bradu. „V tom případě se asi uvidíme zítra. Ale podle mě právě teď nemáte žádný důvod k zatčení.“

„Že ne?“ ozvala se Sofie. „Co třeba neoprávněné vniknutí na cizí pozemek? Tohle je soukromý majetek patřící k pozůstalosti rodiny Safírů. K pořádání prohlídek zde nemáte povolení.“

„Jen se nebojte,“ řekl Louis, když Sofie táhla Mallory ke dveřím. „Zítra si dojdeme pro vaši sestru, takže vám dlouho smutno nebude.“

„Počkejte.“

Sofie se zastavila.

Axel celému výjevu nevěřicně přihlížel. Zabodl pohled do Mallory. „Vy přece dokážete mluvit s duchy, že je to tak?“

Mallory zacukal sval na spánku. „Proč vám na tom tak záleží?“

„Jestli je vévodkyně tady, můžete se jí zeptat, co držela v rukou na svém posledním portrétu.“

„Cože?“

„Jen se jí zeptejte.“

Mallory pohlédla na Trifinu, která stála uprostřed místnosti ne-
zvykle tiše, ale stejně neužitečná jako vždy, zatímco Mallory zatý-
kali.

Louis si odfrkl, chytil Mallory za loket a táhl ji vpřed. „To je
absurdní.“

„Trifino?“ řekla Mallory.

„Ach-hm. Poslední portrét. Ovšem. To by byl...“ Zajíkla se.
Oči se jí naplnily slzami. „Můj syn. Držela jsem svého novoroze-
ného syna.“

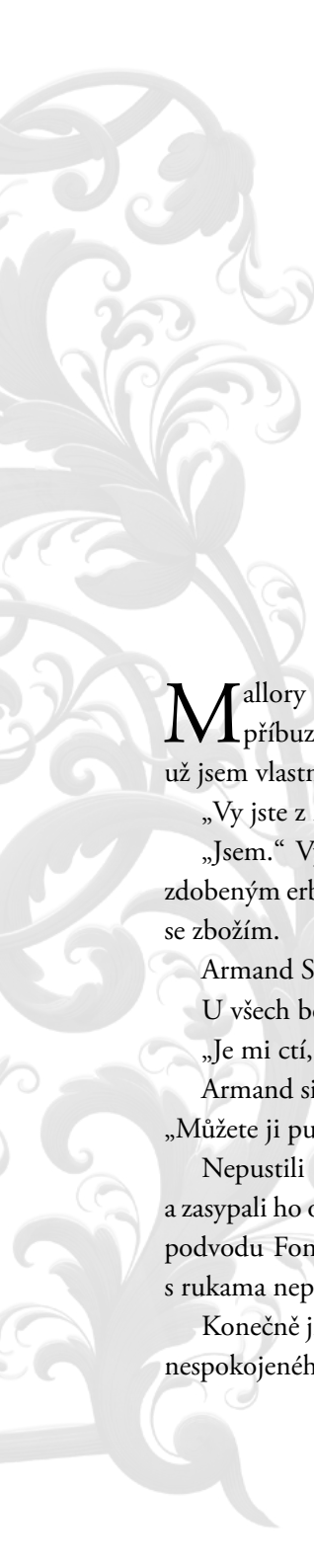
Mallory zaryla paty do koberce a přinutila Louise zastavit.
„Tvého syna? Ten portrét jsem nikdy neviděla.“

Trifína pokrčila rameny. „Byli jsme na něm všichni tři a nama-
lovali ho sotva týden po jeho narození. Právě tehdy začal Bastien
šířit ty lži o mé slabosti způsobené porodem. Když se přišlo na jeho
zločiny, asi ten portrét nikde moc nevystavovali.“

„Drží na něm svého syna. Ano, správně,“ vydechl Axel.
„U bohů, ona je tady.“ Udělal krok vpřed. „Policisté, ohledně těch
ostatních obvinění proti mademoiselle Fontaineové vám nic nepo-
vím, ale nemůžete ji zatknout za vloupání se sem. Dnes v noci ne.“

Louis sevřel Mallory pevněji. „A pročpak ne?“

„Protože já jsem hrabě Armand Safír a dávám jí svolení tady
být.“

KAPITOLA

5.

Mallory zrudla, když Trifína zvolala: „Já to *věděla*! Je to můj příbuzný! Že by vnuk? Nebo pravnuke? Počkat – jak dlouho už jsem vlastně mrtvá?“

„Vy jste z rodu Safírů?“ vydechla Mallory.

„Jsem.“ Vylovil zpod límce řetízek se stříbrným medailónem, zdobeným erbem rodu Safírů – téměř totožným s těmi v její krabici se zbožím.

Armand Safír. Jediný dědic majetku Safírů.

U všech bohů na nebesích.

„Je mi ctí, že... vás poznávám.“

Armand si odfrkl. „O tom nepochybuji.“ Kývl na vyšetřovatele. „Můžete ji pustit.“

Nepustili ji hned. Nejdříve si prohlédli Armandův medailón a zasypali ho otázkami, aby se ujistili, že není jen dalším účastníkem podvodu Fontaineových, zatímco Mallory musela ponížene čekat s rukama nepohodlně spoutanýma za zády a zcela nepovšimnuta.

Konečně jí Sofie sundala pouta. Neobešlo se to však bez spousty nespokojeného reptání.

„Užijte si svobodu, slečno Fontaineová,“ zašeptala Mallory do ucha. „My se vrátíme.“

„Zbožňuju, když se zákazníci vracejí,“ zamumlala Mallory a třela si zápěstí. Inspektoři se hraběti uctivě uklonili – bohové, on je *hrabě* – potom otevřeli přední dveře a líným krokem vyšli ven. Dveře za sebou nechali otevřené a prodírali se zarostlou zahradou pryč.

Mallory vydechla nosem, přičemž krátce zvažovala, že by udělala pukrle, ale... ne. „Nuže. Byl to rozhodně zajímavý večer. Díky za vaši ochranu a... pomoc. Dobrou noc.“

Otočila se k němu zády a znovu sešlápla tajný spínač. Jakmile plameny zhasly, zašmátrala rukama kolem krbu a kroucením uvolnila jeden z kamenů. Oprášila si ruku a vytáhla dřevěnou krabičku.

„Co děláte?“

Čím dál podrážděnější Mallory se ani neobtěžovala ohlédnout na hraběte Armanda. „Už můžete odejít. Prohlídka skončila.“

Odklopila víko u krabičky. Uvnitř se nacházela hromádka mincí a lesklý prsten se safírem.

„Není to...?“ spustil Armand.

Mallory si začala shrnovat mince do kabelky.

„Ten prsten ve sklepe. Nebyl pravý.“

Střelila po něm pohledem s povytaženým obočím. „Vy byste snad nechal něco tak cenného vystaveného ve sklepe pod skleněným poklopem?“

Natáhla se po prstenu, ale předběhla ji ruka hraběte.

„Hej!“ Vstala a otočila se.

Armand si prohlížel Trifínin snubní prsten, zatímco její duch stál poblíž, sledoval výměnu mezi nimi a třel si ruku s chybějícím prstem. „Je pořád stejně krásný jako v ten den, kdy mi ho můj ničemný manžel dal.“

Na rozdíl od napodobeniny ve sklepe, tento prsten byl z bílého zlata se safírem vybroušeným do tvaru čtverce a v dlani tížil jako nepříjemné tajemství.

„Vraťte mi ho,“ řekla Mallory a nastavila dlaň. „Musím se vrátit domů k sestře, protože podle všeho budeme muset zítra brzy ráno opustit město...“

„Proč?“ Zarazil ji uprostřed věty.

„Proč co?“

„Proč musíte zítra opustit město?“

„Copak jste je neslyšel? Chtějí mě a mou sestru zavřít do vězení. Nevím, jak to chodí v životě hraběte, ale já osobně si nelibuji ve spaní na studené zemi v kobce plné blech a jiné havěti.“

„Zatknou vás pouze, pokud mají pravdu,“ řekl s frustrujícím klidem. „Pokud jste pořádaly falešné seance a...“ Pohlédl na prsten, „... prodávaly falešné šperky.“

Mallory otevřela ústa a zaváhala. Potom se napřímila. „Máte pravdu. Není se čeho bát. A teď mi to vraťte.“

„Ne. Jestli je to skutečně prsten vévodkyně, pak podle práva patří mně.“

Mallory na něj překvapeně zírala. „Váš předek ji zavraždil! A potom jí uřízl prst! Ten prsten by zůstal ztracený, kdybych ho nenášla.“

„Našla jste ho v domě, který patří mně.“

„Můžu se k tomu vyjádřit?“ ozvala se Trifina. „Je to ostatně *můj* prsten.“

„Ne,“ odsekla Mallory. „Nemůžeš ho nosit ani prodat, takže tvůj názor je nepodstatný.“

Trifina se nasupila, ale Armand se opět zatvářil zvědavě. „Zase mluvíte s tím duchem, vidíte?“

„Víte, co, *pane hrabě*? Na tohle opravdu nemám čas.“ Mallory konečně uklidila všechny mince do kabelky. Věděla, že v okamžiku, kdy hrabě poleví v ostražitosti, nedá jí velkou práci mu prsten ukrást. Stačilo by mu vrazit loktem do krku nebo ho kopnout do kolene a sebrala by mu ho hned a zmizela dřív, než by se stačil vzpamatovat.

„Slečno Fontaineová, chápu, že jste rozrušená kvůli těm vyšetřovatelům, ale rád bych s vámi něco probral...“

Domem se náhle rozlehla rána a zvuk tříštěného skla.

Mallory pohlédla na schodiště do tmy v horním patře. Na pažích jí naskočila husí kůže.

Trifína zakňourala a skrčila se za závěsy, kde se její nehmotné tělo ukrylo v záhybech plných prachu.

„Ačkoli,“ přemítal tiše Armand, „když o tom přemýšlím, tamten duch vévodkyně byl falešný, což mě vede k domněnce, že zde v domě možná máte připravené další triky. Možná ti vyšetřovatelé na něco opravdu přišli.“

Mallory obrátila plnou pozornost na Trifínu. „Tak dobrá, poslouchám tě. Co je tam nahoře?“

„To právě *nevím*. Myslím, že se to nastěhovalo včera v noci, ale já jsem se moc bála jít nahoru. Zní to jako něco *velkého*.“

„Jak se můžeš bát?“ zakřičela na ni Mallory. „Vždyť jsi mrtvá!“

„Musíš mi to pořád předhazovat? Jsi to nejbezcitnější děvče, jaké jsem kdy potkala!“

„Mluvíte s vévodkyní?“ zeptal se Armand. „Co říká?“

„Říká, že jste dotěrný kašpar, co se moc vyptává.“

Úkosem na ni pohlédl. „Nepoznám, jestli mi lžete nebo ne, a to mě velmi rozčiluje.“

Shora se ozval škrábavý zvuk a další rána.

Oba instinktivně ucouvli k zábradlí schodiště. Mallory schovala kabelku a chytila krejčovskou pannu jako štít.

Armand začal šeptat. „Jestli to má být nějaký šprým namířený na lidi, co jsou tak hloupí, že sem přijdou na prohlídku...“

„Zmlknete,“ zasyčela na něj. „Tenhle dům přitahuje jistě tvory.“

„Veverky? Prosím, řekněte, že jsou to veverky.“

Upřela na něj nevráživý pohled. „Nejspíš je to jen krysa.“

„Znělo to jako něco většího než krysa. Možná bychom měli zavolat ty policisty zpátky, nebo... co to... to je nuž?“

Mallory vyškubla z pochvy nůž a začala se plížit nahoru, přičemž se jí nepodařilo vyhnout vrzavému prknu na vrcholu schodiště.

„Proč u sebe nosíte nůž?“

„Proč vy ho u sebe nenosíte?“ opáčila.

Doplížila se na odpočívadlo a zamířila do chodby. Okny, která lemovala prostor k posezení na vrcholu schodiště, proudilo slabé měsíční světlo, to však nedosáhlo až do dlouhé chodby. Stěny zdobily krásné tapety a obložení z tmavého dřeva. Několikero dveří vedoucích do ložnic a oddělených od sebe nezapálenými svícny bylo otevřených.

Mallory se zastavila a naslouchala, ale jediné, co slyšela, byl její vlastní – a Armandův – dech.

Prudce otočila hlavu jeho směrem, překvapená, že šel za ní a že se mu nějak podařilo nešlápnout při tom na vrzající prkno.

„Co si myslíte, že děláte?“

Zamrkal. „Jestli tam nahoře něco *je*, nepustím vás tam samotnou.“

„Máte zbraň?“

„Jistěže ne.“

Znechuceně si odfrkla. „Vaše hrdinství je hotový námět na epos.“ Opět se od něj odvrátila a mumlala si pro sebe: „Spousta siláckých řečí, ale když dojde na akci, tak jsou úplně k ničemu.“

„Co to bylo?“

Z vysokého tónu jeho hlasu Mallory znervózněla a zamžourala do inkoustově černé tmy v chodbě.

Dveře jedné z ložnic se pootevřely víc, až panty zaskřípaly.

Objevila se ruka. Dlouhé prsty ovinuly okraj dveří.

Bylo takové šero, až chtěla Mallory uvěřit, že se jí to jen zdá. Ale odtud to skoro vypadalo, že ta ruka má *drápy*.

Za drápy následovala hlava, která vykoukla zpoza rámu dveří. Když se to vynořilo a vydalo se to pomalým klapavým krokem do

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dům rodu Safírů.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.